

opusdei.org

Irina Saprionova

Irina Saprionova, lärare i ryska vid Nationaluniversitetet i Kazakstan, berättar om vad Opus Dei har kommit att betyda för henne.

2008-08-21

Jag tillhör den generation vars barndom, ungdom och tidigaste vuxna år förflöt mellan sextio- och nittiotalet, alltså under Sovjetunionens era.

För att förstå min generation (och inte bara min) är det viktigt att

påpeka, att man tog ifrån oss
möjligheten att lära känna Gud, att
vara hos Honom och att tro på
Honom.

Trots att mina föräldrar var ortodoxa
kristna, kunde de, på grund av
välkända skäl, inte ens låta döpa sina
döttrar. Vi, mina två systrar och jag,
blev på 90-talet döpta som vuxna, för
då kunde folk i frihet och utan rädsla
bygga upp sitt förhållande till Gud.
Jag tycker, att min historia är ganska
vanlig. Hundratals människor från
de olika länderna, som tillhörde
Sovjetunionen, skulle kunna berätta
den.

Men, och det tänker jag berätta
nedan, den verkliga förändringen i
mitt liv, skedde, när jag på min väg
lärde känna folk från Opus Dei. Det
är människor, som kom att få ett
stort inflytande på mitt liv och
definitivt ändrade det. Det är säkert

ingen tillfällighet, utan var Guds vilja.

Särskilt imponerad blev jag av homilian av fader Josemaría Escríva i den mässa han firade den 8 okt. 1967 på Campusen till Navarras universitet. Homilian bär titeln: ”Att lidelsefullt älska världen” och jag sträckläste den utan att kunna sluta; den var som frisk luft i den tunga atmosfär vi levde i: ”att den kristna kallelsen består i att göra episk dikt av vardagsprosan. Himlen och jorden verkar förenas vid horisonten, mina barn. Men inte så: det är i era hjärtan, där de verkligen förenas, när ni på ett heligt sätt lever ert vanliga liv...”

Det verkade enkelt, men varför hade jag inte tidigare kommit på denna tanke, som var så enkel och självklar? I Opus Dei har jag lärt känna verkliga människor av kött och blod, människor, som lever i

harmoni med Gud utan att ta avstånd från världen, människor, som står mitt uppe i världens verksamheter och problem, till exempel i arbete och studier. Och jag förstod, att jag också kunde leva så.

Jag har läst alla böcker av s:t Josemaría, vilka översatts till ryska, och i dessa har jag funnit det, som saknades i mitt liv; jag har funnit svaret på frågan: Hur skall jag leva?

Och nu, när jag är medarbetare till Opus Dei, har jag förstått, att jag kan räkna med alla medlemmars andliga hjälp och bön, att jag själv måste vara apostolisk och inte får sluta mig i min egen lilla värld. Jag har förstått, att jag inte får nöja mig med det, som jag uppnått, för man måste alltid växa ytterligare, utveckla sig andligt och utan uppehåll gå vidare. Som s:t Josemaría skrev: "När du börjar leva ett övernaturligt liv, ger Gud dig den tredje dimensionen: djupet, och på

köpet relief, tyngd och volym.” När jag behöver hjälp, tar jag ofta min tillflykt till s:t Josemarías förbön, jag tittar på hans porträtt och tror, att han hör mig och absolut vill hjälpa mig, vilket han nyligen gjort, när jag var tvungen att opereras ett flertal gånger.

Nu kan jag fullständigt övertygad säga: ”Jag har funnit vad jag sökte utan att veta det. Jag har funnit Gud, som för mig är som luften, som jag behöver för att andas. Och i Opus Dei har jag begripit, att vi ”finner denne osynlige Gud mitt i de synliga och materiella jordiska tingen”. Slutligen kan jag bara tillägga, att jag äntligen är lycklig.